

JAK A EL A½IVOT ...

StA™eda, 03 A•erven 2020

Jako holka kA™tA›nA› Vltavou jsem snA›jela mnohA› pA™A-koA™A- od starA›ho bratra, vychovanA›ho na venkovA›. On, dohledem babiA›ky novodvorskA›, se smA›l plavit s koA™mi v rybnA›ku KovA›jku, trhal ovoce ze stromA› v babiA›inA› i v zahradA›, jezdil na traktoru a jednou i na praseti, zatA›mco jA›, vymydlenA›, v tA›snA›ch bA›lA›ch punA›ochA›ch, pevnA› tA™A-manA› za ruku babiA›kou praA›skou, cupkala v parku po cestA›kA›ch, kde se na trA›vu nesmA›lo ani A›jpnout, a z do-
zmizet nepA™ichA›zelo v A›vahu. Jak jsem mu zA›vidA›la!

Jak jsem si pA™A›la bA›t takA› jezeA›jckou jako on! Jak jsem opovrhovala Prahou, kde jedinA› kousek svobody poskytoval vybetonovanA› dvorek v bloku vysokA›ch, studenA›ch vinohradskA›ch domA›! Jak jsem spA›chala kaA›dA› prA›zdny na venkov! NA›vraty domA› byly tA›snivA›, dA›tskA› pokoj tmavA› a tajemnA›, odcizenA›.

TA›hlo mA› to jinam, kaA›dou cestu vlakem jsem si uA›vala jako bA›jeA›nA› dobrodruA›stvA› - kdo vA›, co bude TAM? Jak krA›snA› mA›sto, jak pA™A-jemnA› lidA›? Dlouho, pA™edlouho jsem touA›ila vidA›t Francii, Anglii, NovA› ZA›land, Kanadu.

Stalo se, A›e jsem zaloA›ila rodinu, a najednou bylo vA›echno jinak. V Praze moA›nost bydlet nebyla, a jA› jsem si byla jistA›, A›e se bez tA› pitomA› Prahy obejdu. VA›dyA› tak A›ije spousta lidA›!

Ubi bene, ibi patria, mA›id-
vpA™ed, s chutA› do toho a pA›l je hotovo.

EiA›n mA› ale pA™eA›jel, kdyA› po letech jsem jeA›tA› stA›le bydlela v neratovickA› garsonce, se dvA›ma dA›tmi, kterA› A›ly z nemoci do nemoci, a s manA›elem, kterA› dojA›dA›l domA› jednou za A›trnA›ct dnA› s kufrem A›pinavA›ho prA›dla. Pardon, mesdames, oprava: prvnA› pA™ijel s kufrem plnA›m ACEISTA›HO prA›dla, jenom bylo celou tu dobu zmuchlanA› v ranci a proloA›enA› dvojA›m uleA›elA›m spodnA›m prA›dlem a jednou koA›jilA›, coA› jedinA› celou dobu nosil.

KdyA› mi pA™i pohledu na to nadA›lenA› klesla A›elist, pravil s vA›hou v oku: â€žUÅ›etA™il jsem ti spoustu prA›dlaâ€™€â€! Vsa›te boty, A›e podruhA› to neudA›lal.

A tak uA› mi bylo najednou A›tyA™icet, koupili jsme byt v Praze, chystali se zaA›t chodit do divadel, muzeA› a na koncerty. MA›sto toho jsme se odebrali k soudu, kde nA›s na poA›kA›jnA› rozvedli. NA›j krA›snA›, novA›, vytouA›enA› velkA› byt jsme vymA›nili za dva, pro mA› samozA™ejmA› ten menA›jA›, ale A›tulnA›jA›.

Bylo to maliA›kA›, ale mA›, kaA›dA› kousek nA›bytku, kaA›dA› obrA›zek jsem si vybrala sama, i dominantu bytu, obA™A-kanape s polA›tA›tmi a dekami, kde se dA› hnA›zdit ve vA›ech polohA›ch, no, a zaA›ala jsem jezdit ven, kam mA› srdce tA›hlo. NejdA™A›v s dA›tmi, potom sama, nakonec s druhA›m manA›elem ...

Francie, A› panA›lsko, Alpy, A›A-mâ€™!
Ale teA› zjiA›ju, A›e uA› mA› to ven netA›hne, A›e jsem doma tady, a Prahu miluju,

vÃ-c neÅ¼ exotickÃ© kraje, protoÅ¼e tohle je moje doma.

Eva